

Ενάντια στον Φασισμό και την Στρατιωτική Ενίσχυση – Μια Φωνή από το Σουδάν

Καλωσορίζω όλους και ευχαριστώ τους διοργανωτές αυτής της σημαντικής συνάντησης με θέμα: «Σας Ενδιαφέρει; Ενάντια στον Φασισμό και την Στρατιωτική Ενίσχυση».

Κατάγομαι από το Σουδάν, από το επίκεντρο ενός μακροχρόνιου και συνεχιζόμενου αγώνα. Η γενιά μας – όσοι από εμάς γεννηθήκαμε στα τέλη της δεκαετίας του 1980, του '90 και αρχές του 2000 – έχει ζήσει τις πιο σκοτεινές περιόδους της φασιστικής διακυβέρνησης στο Σουδάν υπό το καθεστώς του Εθνικού Κογκρέσου, γνωστού και ως Ισλαμιστές, με ηγέτη τον Ομάρ αλ-Μπασίρ. Αυτά ήταν χρόνια δικτατορίας και καταπίεσης, όπου κυβερνούμασταν με τη βία και τα όπλα. Σχηματίστηκαν ένοπλες πολιτοφυλακές για να σπείρουν τον φόβο σε όλη τη χώρα — οι ίδιες πολιτοφυλακές που πυροδότησαν τον πόλεμο στις 15 Απριλίου 2023, έναν πόλεμο που συνεχίζεται ακόμη και σήμερα.

Αλλά δεν μείναμε σιωπηλές-οί. Το 2019, ο λαός του Σουδάν ξεσηκώθηκε σε μαζικές διαδηλώσεις απαιτώντας ελευθερία, ειρήνη και δικαιοσύνη. Οι γυναίκες στάθηκαν στην πρώτη γραμμή αυτής της επανάστασης — όχι μόνο ως συμμετέχουσες, αλλά και ως ηγέτιδες. Τα συνθήματά τους, το θάρρος και η αντίστασή τους ενέπνευσαν ολόκληρο τον κόσμο. Αλλά πλήρωσαν βαρύ τίμημα. Πολλές γυναίκες αντιμετώπισαν σκληρή βία: χτυπήθηκαν, πυροβολήθηκαν, βιάστηκαν και σκοτώθηκαν. Κατά τη διάρκεια της σφαγής της 3ης Ιουνίου στην καθιστική διαμαρτυρία στο Χαρτούμ, οι γυναίκες ήταν μεταξύ αυτών που ταπεινώθηκαν και κακοποιήθηκαν από τις δυνάμεις ασφαλείας. Και όμως, δεν σταμάτησαν ποτέ να απαιτούν μια πολιτική, λαϊκή κυβέρνηση και ένα μέλλον χωρίς τυραννία.

Οι γυναίκες στο Σουδάν, ειδικά κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης του αλ-Μπασίρ, υπέφεραν διπλά. Η εκπροσώπηση των γυναικών στην εκπαίδευση, την πολιτική και τη λήψη αποφάσεων ήταν εξαιρετικά αδύναμη — μόλις 25% έως 30% στην καλύτερη περίπτωση, και αυτό μόνο στις μεγάλες πόλεις. Στις μικρότερες πόλεις και στις εμπόλεμες περιοχές, η εκπροσώπηση ήταν σχεδόν ανύπαρκτη.

Στο Νταρφούρ, από το 2003, οι γυναίκες ζουν σε εξαιρετικά τραγικές συνθήκες. Είναι τα πρώτα θύματα του πολέμου και τα πιο πληγμένα από αυτόν. Έχουν υποστεί απώλειες και έχουν υποστεί σωματική, σεξουαλική και ψυχολογική βία. Οι γυναίκες έχουν γίνει οι κύριες κουβαλητές των οικογενειών τους, εκτελώντας εξαντλητική εργασία χωρίς ασφάλεια και υποστήριξη.

Σήμερα, μερικές από αυτές βρίσκονται σε προσφυγικούς καταυλισμούς έξω από το Σουδάν, πενθώντας, παλεύοντας με το τραύμα του πολέμου και αντιμετωπίζοντας εξαιρετικά σκληρές συνθήκες διαβίωσης. Άλλες είναι παγιδευμένες στο Σουδάν, βομβαρδίζονται καθημερινά από πάνω από χίλιες οβίδες, ζουν σε συνεχή φόβο, επιβιώνουν με φύλλα από δέντρα neem, και πεθαίνουν από πείνα και τις ασθένειες.

Και παρόλο που οι γυναίκες του Σουδάν γενικά διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο στην εκπαίδευση, στην υγειονομική περίθαλψη, στην οικονομία και στην τεχνολογία, οι γυναίκες στο

Νταρφούρ παραμένουν στο περιθώριο — εμποδισμένες από τους συνεχιζόμενους πολέμους και την έλλειψη ενδυνάμωσης και εκπροσώπησης.

Όλα αυτά προκαλούνται από τα δικτατορικά στρατιωτικά μας συστήματα — καθεστώτα που δεν υπηρετούν τον λαό, αλλά επιδιώκουν μόνο να προστατεύσουν τον εαυτό τους και τα δικά τους συμφέροντα, καταπνίγοντας κάθε ελεύθερη φωνή με βία και καταπίεση.

Γι' αυτό δεν πρέπει να παραμείνουμε σιωπηλές-οί. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε στον φασισμό να επιβιώσει, ούτε να αφήσουμε την στρατιωτική ενίσχυση να κυβερνά τις ζωές και το μέλλον μας. Βρίσκομαι εδώ σήμερα για να πω: απορρίπτουμε τον φασισμό. Απορρίπτουμε τους πολέμους. Και στεκόμαστε στο πλευρό των γυναικών, της ελευθερίας και της δικαιοσύνης.

Σας παροτρύνω να ενδιαφερθείτε. Να ακούσετε τις φωνές των ανθρώπων που αγωνίζονται — ειδικά τις φωνές των γυναικών. Διότι αν ο κόσμος δεν ενδιαφερθεί, ο φασισμός δεν θα λήξει.

Σας ευχαριστώ.